

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év május hó 15. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

V É G Z É S T :

A terhelt ellen indult perújítási ügyben a Pest Megyei Bíróság 2007. év szeptember hó 10. napján kelt **7.B.176/2005/73.** számú - a Pest Megyei Főügyészség NF.5895/2003/10. számú, a Pest Megyei Bíróság 4.B.268/2001/149., illetve a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.212/2003/9. számú jogerős ítéletei ellen benyújtott - perújítási indítványt elutasító végzését **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Pest Megyei Főügyészség az NF.1792/1998. számú vádiratával a vádlottal szemben a sértett sérelmére elkövetett emberölés büntette, kifosztás büntette és 2 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vádat.

A vádirat alapján a Pest Megyei Bíróság a 2003. év március hó 6. napján kelt 4.B.268/2001/149. számú ítéletével a vádlottat aljas indokból elkövetett emberölés büntette, lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette, valamint jelentős értékre elkövetett kifosztás büntette miatt halmazati büntetésül 20 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla a 2003. év október hó 21. napján kelt 1.Bf.212/2003/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta annyiban, hogy a vádlott cselekményét egységesen nyereségvágyból és aljas indokból elkövetett emberölés büntettének minősítette és ezért 15 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte, a lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetében történő bűnösséget megállapító rendelkezést hatályon kívül helyezte és emiatt a büntetőeljárást megszüntette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pest Megyei Bíróság a 2004. év február hó 10. napján kelt és a 2004. év február 20. napján jogerőre emelkedett 4.B.71/2004/4. számú összbüntetési ítéletével összbüntetésbe foglalta a Budai Központi Kerületi Bíróság 3.B.XI.512/2002/2. számú, valamint a Pest Megyei Bíróság 4.B.268/2001/149. számú ítéletével

kiszabott végrehajtandó szabadságvesztéseket. Az összbüntetés tartamát 18 év 6 hónapi fegyházbüntetésben állapította meg. A terhelt jelenleg ezt a büntetését tölti.

A Pest Megyei Főügyészség a 2004. év november hó 17. napján kelt NF.5895/2003/10. számú átiratában indítványozta a Pest Megyei Bíróság 4.B.268/2001/149. számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.212/2003/9. számú ítéletével szemben perújítási eljárás lefolytatását, figyelemmel arra, hogy időközben - a sértett sérelmére elkövetett emberölést megelőzően - 1994. év május hó 5., 6., 7. napján az sértett.1 és sértett.2 sértettekkel szemben elkövetett emberölés büntette felszínre került, melynek alapján alapos gyanú merült fel arra, hogy a házaspár sérelmére a cselekményt a vádlott követte el.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2004. év december hó 18. napján kelt BF.1226/2004. számú átiratával indítványozta a perújítási eljárás elrendelését, figyelemmel arra, hogy a terhelt fent említett cselekményei a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c./ és f./ pontja szerint minősülő aljas indokból, több emberen elkövetett emberölés büntettének megállapítására alkalmas és a súlyosabb minősítésre figyelemmel a terhelttel szemben lényegesen súlyosabb büntetés kiszabása lenne indokolt.

A Fővárosi Ítéltábla a 2005. év január hó 18. napján kelt 2.Bpi.2194/2004/2. számú végzésével a perújítási indítványt elutasította.

Az ügyészi fellebbezés alapján a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a 2005. év február hó 11. napján kelt Bkf.III.131/2005/2. számú végzésével a nyereségvágyból és aljas indokból elkövetett emberölés büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a perújítást elrendelte a Pest Megyei Bíróság előtt 4.B.268/2001. szám alatt folyamatban volt alapügyben és az iratokat a megismételt eljárás lefolytatása végett a Pest Megyei Bíróságnak küldte meg.

A Pest Megyei Bíróság a 2007. év szeptember hó 10. napján kelt 7.B.176/2005/73. számú végzésével a terhelt terhére lefolytatott perújítási tárgyalások eredményeként a perújítási indítványt elutasította.

A végzés ellen az ügyész fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év január hó 21. napján kelt BF.9/2008. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a terhelt tekintetében a sértetti házaspár sérelmére elkövetett cselekménnyel összefüggésben a bűnösségét állapítsa meg és súlyosabb büntetést szabjon ki.

A fellebbezés alapján a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta a perújítási eljárás lefolytatásának eljárási szabályait és megállapította, hogy a Pest Megyei Bíróság az ügyben az eljárási szabályt csak abban a részében sértette meg, amelynek során a felsorolt tanúk

esetében a figyelmeztetés körében a Be. 85. § (3) bekezdésének keretében a figyelmeztetést nem terjesztette ki arra, hogy a tanúk vallomások során a mentő körülmény elhallgatását nem tehetik meg, mert azt a törvény szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A másodfokú bíróság e körben figyelembe vette a Be. 85. § (3) bekezdésének azt a rendelkezését, hogy a tanúk vallomása e törvényes figyelmeztetés elmaradása esetén bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe, ezért ezen eljárási szabálysértésre tekintettel a másodfokú eljárás keretében a bizonyítás körében e tanúk vallomását kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Az eljárási szabálysértés fennállására figyelemmel ezt követően vizsgálat tárgyává tette a másodfokú bíróság, hogy e tanúk vallomásának kirekesztése kihatással van-e az ügy lényegére és egészére. Arra az álláspontra jutott, hogy az adott ügyben ez az eljárási szabálysértés nem hatott ki az ügy lényegére, az csupán relatív eljárási szabálysértésnek tekinthető, mert az említett tanúk vallomásai kizárólagosan a sértett¹ életkörülményére, személyiségére és a terhelttel való kapcsolatára vonatkoztak, a lényeges tanúk meghallgatására kifogástalan törvényi figyelmeztetés mellett került sor.

Az említett tanúk vallomásai, valamint az ügyben még törvényesen meghallgatott további tanúk vallomásai bizonyítékként tehát értékelhetők voltak, így a terhelt büntetőjogi felelősségének elbírálása a kirekesztett tanúk vallomása nélkül is elbírálnak volt.

A Pest Megyei Bíróság a perújítási eljárás során a lehetséges körben felderítette a bizonyítékokat, azokat megfelelően egyenként és összességében is értékelte és a felderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Nem tévedett akkor sem, amikor a logika szabályainak megfelelő alkalmazásával vonta le a ténybeli következtetéseit.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a fellebbezésében és képviselője a nyilvános ülésen a Pest Megyei Bíróság 7.B.176/2005/73. számú végzését megalapozatlannak találta a Be. 351. § (2) bekezdésének d./ pontjában írt okból. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, illetve a bizonyíték-értékelő tevékenysége sem volt teljes körű. Kifogásolta, hogy a bíróság a logikai következtetése során arra a következtetésre jutott, hogy a közvetett bizonyítékok nem képeztek olyan zárt láncot, ami alapján kizárható lett volna a másképpen történés lehetősége.

Ezzel összefüggésben a végzés megalapozatlanságát az alábbiakban sorolta fel:

1. A terhelt vallomása több kérdésben nem felelt meg a mindenben következetes vallomásnak, de mégis racionális védekezés volt. A terhelt maga is felvetette, hogy nem egyedül, hanem más személlyel együttesen jelölte meg a cselekmény elkövetését és emellett végig ki is tartott. Az ügyben felmerült egyéb bizonyítékok ezt a beismerő vallomást nem is cáfolták meg. A végzés 22. oldalán a megyei

bíróság is részletesen kifejtette, hogy a terhelt volt az, aki a sértetti házaspár sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban a legtöbb részletes információval rendelkezett, ő volt az, aki a szigeten levő telkén megmutatta, hogy hol ásta el az ismeretlen társa a sértetteket és ez a vallomás olyan tényeket tartalmazott, amely kizárta volna azt a lehetőséget, hogy a terhelt az információit nem a saját átélése alapján, hanem mástól hallhatta volna. Ezt a tényt jelentősen alátámasztja az is, hogy a terhelt volt az a személy, aki a sértetti házaspár halálából anyagi haszonra tett szert.

2. A másként történés lehetősége és ezzel kapcsolatos felvetés, nevezetesen, hogy nem a telken, hanem már a lakásban történt az esemény, megdőlt. Az elsőfokú bíróság maga is kifejtette, hogy tanú.1 vádalkut akart kötni a hatóságokkal, mely szerint egy falon keresztül látta és hallotta a történeteket. Elmondása szerint hat évvel később olyan bizonyításra került sor, ami nyilvánvalóan már a lyuk tekintetében nem volt egyértelműen bizonyítható, de a vádlott vallomását mégis alátámasztotta annyiban, hogy a cselekményt nem egyedül, hanem többen követték el, melyet sértett.1 tanúvallomása megerősített.
3. A tanú.3 tanú vallomását az elsőfokú bíróság hiányosan és helytelenül állapította meg és az ítélet 20. oldal 3. bekezdésében írt indokolásában a két tanúvallomás közötti ellentmondásokat nem oldotta fel. A tanú.3 tanú ugyanis határozottan állította, hogy mondta tanú.2, hogy sértett.1 arra kérte, hogy egy üzleti megbeszélésre vigye el és arra vonatkozóan is kitért a vallomásában, hogy tanú.2 emlékképei fokozatosan jöttek vissza. A tanú.3 vallomását nem cáfolta meg egyértelműen tanú.2-nek azon vallomása, hogy a telefonbeszélgetés során tanú.3 feleségével - amit tanú.4 vallomása is megerősített - beszélt, aki azt is elmondta neki, hogy tanú.3 horgászni van. Arra is nyilatkozott tanú.2, hogy tanú.3-mal ezt követően beszélt telefonon, de arra, hogy mit beszéltek, már nem tudott visszaemlékezni, csak annyit közölt, hogy a tanú.3-mal való beszélgetés valamilyen problémát vetett fel. A tanú.2 a vallomásával tehát megerősítette a tanú.3 által elmondottakat, ami mindvégig egyértelmű és következetes magyarázatot adott arra, hogy tanú.2 annak idején elmondta neki, hogy felmerült egy olyan emlékképe, miszerint egy szigetszerű helyen volt az tanú.1-éssel, ott valami probléma merült fel és ezért hívta fel tanú.3-t. Ez a két tanúvallomás tehát - még ha részleteiben nem is pontos, de - nem tartalmaz olyan ellentmondást, ami alapján e tanúk vallomását az ügy elbírálása során figyelmen kívül kellett volna hagyni. Az elsőfokú bíróság az indokolásában megsértette a logika szabályait, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy e telefonbeszélgetést megelőzően tanú.2 és tanú.3 között semmiféle személyes kapcsolat nem volt.
4. A terhelt beismerő vallomása olyan feltáró jellegű adatokat tartalmazott, amelyekből a közvetett bizonyítékok egy zárt láncolatot alkottak és bizonyítékul elfogadhatóak voltak azért is, mert az egyértelműen bizonyított volt, hogy legalább hárman kellett lenniük a szigeten és csak a terheltnek voltak olyan motivációi, amelyek összefüggésbe hozhatók a sértetti házaspár megölésével. A terhelt védekezése végig racionális volt és az a bíróság részéről egy spekulatív

következtetés, hogy az események másképpen történésének a lehetőség is felmerül.

Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a perújítás elutasítását megalapozatlannak találta, mert álláspontja szerint nem értékelte teljes körűen az elsőfokú bíróság a felmerült bizonyítékokat, ezért annak hatályon kívül helyezését és a bíróságnak új eljárásra utasítását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést alaptalannak találta.

A Pest Megyei Bíróság igen körültekintően és a fellelhető bizonyítékokat egyenként értékelve adott számot arról, hogy az adott ügyben az emberöléssel kapcsolatban elkövetett cselekmény során a terhelt büntetőjogi felelőssége legfeljebb a bűnpártolás büntetnének megállapítására lett volna alkalmas, de ez nem volt a perújítás tárgya és ez a cselekmény egyébként is elévült. Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a logika szabályait, amikor azt a ténybeli következtetést vont le, hogy nem nyert kétséget kizáróan és megnyugtató módon bizonyítást az, hogy a terhére rótt cselekményt a terhelt követte el. Egyetlen olyan konkrét tény sem volt kétséget kizáróan bizonyított, amiből további tényre lehetett volna következtetni a tekintetben, hogy a másképpen történés lehetősége kizárt. Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg és ez a másodfokú eljárásban már nem volt támadható. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt a ténybeli és jogi következtetést vont le, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok nem képeztek zárt logikai láncot és ezért felmerültek olyan kétségek, amelyek alapján a vádbeli cselekménynek a másképpen történése nem volt kizárható.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a Pest Megyei Bíróságnak azzal a jogi álláspontjával is, hogy tanú.1 kétségtelenül tudott információkat a sértetti házaspár halálával kapcsolatban, de ez a tanúvallomás is inkább a terhelt védekezését támasztotta alá abban a részében, hogy a sértett lakásában a közös falon, a lyukon keresztül a tanú több személy beszélgetését hallotta, sőt még azt is megjegyezte, hogy négy olyan személy lehetett, akik a lakásban voltak és arról is tett említést, hogy sértett.1 fejbélövése a lakásban történt és ott végezték ki sértett.2-t is. Tehát tanú.1 vallomása, akinek ismételt meghallgatására halála miatt ma már nem kerülhet sor, egyértelműen nem olyan bizonyíték, ami alapján a helyszíni szemle adatait is figyelembe véve, tényállást lehetne alapítani, sőt mindazok a tények és bizonyítékok, amelyek a perújítási eljárás során felmerültek, mint a szakértői vélemények, a meteorológiai szolgálat jelentése és a meghallgatott tanúk vallomásai, a Pest Megyei Bíróság ténybeli és jogi következtetéseinek helytállóságát támasztják alá, amelyekkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A tanú.1-t a vallomástételben a vádalkú lehetősége nem motiválhatta, vallomása a terheltre volt inkább kedvező, így nem feltételezhette, hogy őt más büntetőügyeiben a nyomozó hatóságok kedvezményben részesítik emiatt.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság igen lelkiismeretes, színvonalas és körültekintő, bizonyítékértékelő tevékenysége alapján a perújítás

elutasítását alaposnak találta, ezért azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. év május hó 15. napján

Dr. Nehrer Péter sk.	Miszlayné dr. Lányi Éva sk.	Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró